Dosar nr. 1-24/2024 1-24015260-38-1-08022024

SENTINȚĂ

În numele legii

22 ianuarie 2026 or.Rezina

Judecătoria Orhei, sediul Rezina,

Instanța având în componență:

Președintele ședinței, judecător Eugeniu Russ

Grefierilor Vasile Lefter,
Natalia Catarău,
Corina Cebotari
Doina Condrea

Cu participarea:

Procurorului Ion Bernaz

Părții vătămate Ion Burdujel

Avocatului Maria Mustea

examinând în ședința de judecată publică, în procedură generală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

Pleșca Leonid Anatolie, născut pe *****, IDNP – *****, originar al or. Rezina, *****, domiciliat în str-la. *****, studii medii, na satisfăcut serviciul militar, văduv, doi copii minori la întreținere, neangajat în câmpul muncii, nu se află la evidența medicului psihiatru, moldovean, cetățean al Republicii Moldova, anterior judecat,

-prin decizia Colegiului Penal al Curţii de Apel Chişinău din 19 iunie 2009, în baza art.290 alin.(1), art.145 alin.(2) lit.g), k) şi art.186 alin.(4) Cod Penal, stabilindu-i în baza art.84 Cod Penal, pentru concurs de infracţiuni, prin cumulul parțial, o pedeapsă definitivă de 24 ani închisoare în penitenciar de tip închis,

-prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 19.07.2021, s-a stabilit pedeapsa definitivă lui Pleşca Leonid, pentru concurs de infracţiuni prevăzute de art. art. 290 alin. (1), 145 alin. (2) lit. g), k) şi art. 186 alin. (4) din Codul penal al RM, prin aplicarea art.84 alin.(1) Cod penal al RM, sub formă de închisoare pe un termen de 12 (doisprezece) ani 6 (şase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu antecedente penale nestinse,

în comiterea infracțiuni prevăzute de articolul 190 alin. (1) din Codul penal.

Procedura de citare legală, fiind respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei penale: 08 februarie 2024 – 22 ianuarie 2026 (în procedura judecătorului E. Russ din 23.08.2024).

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate și cercetate nemijlocit în ședință de judecată, instanța,

C O N S T A T Ă:

Fapta prejudiciabilă constatată.

1.1. Inculpatul **Pleșca Leonid Anatolie**, în perioada de timp cuprinsă între 05-12 iulie 2022, pe timp de zi, în or. Rezina, str. Voluntarilor nr.5, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, în mod intenționat, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase, în privința naturii și calității substanțiale a obiectului, părților, actului juridic, precum că el are cunoștințe care importă autovehicule, foste în folosință, din Germania în Republica Moldova, a purtat discuții și i-a arătat, prin intermediului telefonului mobil, poze cu autovehicule, cet. Burdujel Ion Constantin, locuitor al or. Rezina, str. Păcii nr. 69 ap. 5, prezentându-i acestuia ca adevărată o faptă mincinoasă, precum că în perioada de până la 27 iulie 2022, îi va importa un autovehicul de marca Skoda, model Fabia, cu tot cu taxe vamale achitate, primind în acest scop, de la Burdujel Ion Constantin suma de 2650 euro echivalentul potrivit cursului oficial al Băncii Naționale a Republicii Moldova a sumei de 52996,55 lei, după care încă suma de 320 de euro, echivalentul potrivit cursului oficial al Băncii Naționale a Republicii Moldova a sumei de 6232,73 lei, în total suma de 2970 euro, echivalentul a 59229,28 lei, bani pe care i-a însușit, nerealizându-și de la bun început angajamentul asumat, prin ce i-a cauzat cet. Ion Burdujel, un prejudiciu material în sumă de 59229,28 lei, care potrivit prevederilor art. 126 alin.(2) din Codul Penal, constituie daună considerabilă.

1.2. De către organul de urmărire penală, acţiunile inculpatului *Pleșca Leonid Anatolie* au fost încadrate juridic conform prevederilor art. 190 alin. (1) din Codul penal – „escrocheria” *(în redacția legii până la modificările operate prin Legea nr. 247 din 29 iulie 2022, în vigoare din 26 august 2022)*, adică *„dobîndirea ilicită a bunuri or altei persoane, prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a une fapte mincinoase, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în ci re identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic, care a produs daune considerabile”*.

Privind procedura.

2.1. În ședința de judecată, inculpatul *Pleșca Leonid Anatolie* iniţial s-a prezentat şi a pledat pentru examinarea cauzei în procedură generală, deoarece nu recunoaşte fapta incriminată, aspect susţinut de apărătorul acestuia şi de procuror, însă ulterior prin încheierea din 12 decembrie 2025 a fost stabilită intenţia de eschivare de la examinarea cauzei din partea inculpatului, motiv pentru care în privinţa acestuia au fost dispuse investigaţii în vederea găsirii sale, conform încheierii din 27 noiembrie 2025, fiind iniţiat dosar de căutare la 28.11.2025, chiar dacă acesta a fost informat indubitabil despre deşfăşurarea procesului penal pe cazul de învinuire a sa, motiv pentru care, în conformitate cu articolele 321, 351 alin. (2) pct. 5) şi 352 din Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în procedură generală, în limba română, în şedinţă publică, iniţial în prezenţa, iar ulterior în absenţa inculpatului *Pleșca Leonid Anatolie*, care în mod vădit a desconsiderat să se prezinte în propria cauză, acceptând tacit posibilitatea desfăşurării cazului în absenţa sa.

Mai mult ca atât, prin intermediul poştei electronice offmoldova888@proton.me, a parvenit o cerere carea nu este semnată corespunzător, din care reiesă că este depusă de inculpat și solicită amînarea ședinței de judecată pînă pe data de 10 martie 2026, din motiv că este plecat peste hotarele Republicii Moldova.

Fiind dispusă aducerea silită a inculpatului *Pleșca Leonid Anatolie*, ultimul nu a mai fost depistat la ultimul său loc de domiciliu şi nici la adresa expusă de inculpat, fapt confirmat inclusiv prin informația parvenită de la Inspectoratul de Poliție Rîșcani al Direcției de Poliție a mun.Chișinău nr.21277 din 25.11.2025, cet. Pleșca Leonid nu a fost de găsit la domiciliu şi nici nu se cunoaşte locul aflării acestuia.Mai mult pe adresa *****, stradela Studenților 19/1, ap.70 locuiește o altă persoană.

La caz instanța de judecată reține că, inculpatul nu a informat instanța despre noul domiciliu și prin urmnare instanța nici nu cunoaște unde inculpatul la moment își are domiciliu.

Potrivit extrasului de la Poliția de Frontieră din 27.11.2025, rezultă că inculpatul a părăsit hotarele Republicii Molodva pe data de 12.09.2025 și prin urmare nu se cunoaște locul aflării inculpatului.

2.2. În susținerea acestei concluzii, se prezintă a fi esențial de invocat doctrina penală și jurisprudența CEDO în acest sens, ori principiul contradictorialității privește mai multe aspecte, printre care și prezența personală a inculpatului la judecată.

În procesele penale, prezența celui trimis în judecată la dezbaterea cauzei este un element esențial al asigurării principiului contradictorialității și al unui proces echitabil, în general. Or, Curtea Europeană a decis în mod constant în jurisprudența sa, că posibilitatea pe care trebuie s-o aibă *„acuzatul”* de a lua parte la ședința de judecată decurge din obiectul și scopul ansamblului dispozițiilor art. 6 din Convenție, deoarece lit. c), d) și e) ale par. 3 ale aceluiași text recunosc *„oricărui acuzat”* dreptul *„de a se apăra el însuși”*, *„de a interoga sau de a face să fie interogați martorii”*, *„de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în ședința de judecată”*, toate acestea fiind de neconceput fără prezenţa sa.

Astfel, legislatorul este obligat să ia măsuri de *„descurajare”* a absențelor nejustificate. O situație specială din punct de vedere al respectării principiului contradictorialității este aceea a absenței acuzatului de la proces sau, altfel spus, posibilitatea judecării în lipsă a unui acuzat care se sustrage de la judecată, prin raportare la exigențele art. 6 din Convenție.

Spre exemplu, pe cazul *Mihaes împotriva Franţei* din 25 mai 1998, cu privire la inadmisibilitatea unui recurs în casație pentru motive legate de sustragerea voluntară a reclamantei de la judecată într-o cauză penală, fosta Comisie a considerat că aceasta nu constituie nici o limitare disproporționată a dreptului la un tribunal și nici a dreptului la un proces echitabil, deoarece, în speță, reclamanta a refuzat să fie prezentă, în persoană, în fața instanțelor de fond, ceea ce semnifică renunțarea la însuși dreptul de a participa la ședințele de judecată ale jurisdicțiilor care au pronunțat hotărârea. În aceste condiții, Comisia a considerat că reclamanta, prin propria sa voință și în mod neechivoc, a renunțat la dreptul de a fi ascultată de tribunal și la dreptul de a se apăra în proces.

În cazul *Kattan împotriva România* din 21 ianuarie 2014, Curtea Europeană a adoptat o decizie de inadmisibilitate, cu respingerea ca vădit nefondată a plângerii privind încălcarea art. 6 CEDO, întrucât instanța și-a îndeplinit obligația pozitivă de a face demersuri pentru a asigura prezența inculpatului în instanță. Prin urmare, Curtea a considerat că reclamantul a contribuit în mare măsură la crearea unei situații, în care în mod rezonabil, a putut prevedea consecințele comportamentului său – examinarea cauzei în lipsa sa. În ipoteza în care o persoană a avut cunoștință despre desfășurarea judecății și cu toate acestea nu s-a prezentat în fața instanțelor, este vorba despre o conduită procesuală culpabilă a persoanei.

Posibilitatea soluționării cauzei în lipsa inculpatului este recunoscută și prin Rezoluția nr. 75 (11) a Consiliului Europei privind criteriile ce trebuie respectate în cazul în care o persoană este judecată în lipsă. Astfel, în criteriul nr. 9 se statuează că persoana condamnată în lipsă ar

trebui să aibă dreptul de a judeca din nou dacă dovedește faptul că absența sa de la judecata inițială este datorită unor cauze independente de voința sa și că nu a avut posibilitatea de a înștiința instanța.

2.3. În aceste circumstanțe, se reține că nici reglementările internaționale și nici cele interne nu impun admiterea unei cereri de rejudecare în cazul unei persoane condamnate în lipsă, impunându-se verificarea faptului dacă aceasta s-a sustras sau nu de la judecată. A interpreta altfel dispozițiile legale ar însemna a recompensa sustragerea de la soluționarea cauzei și a da posibilitatea condamnatului să se prevaleze de propria sa culpa, legitimând astfel un abuz de drept procesual.

2.4. În aceste condiţii, instanţa argumentează prin faptul că inculpatul *Pleșca Leonid Anatolie* a fost notificat privind desfăşurarea şedinţelor de judecată, inclusiv prin citaţie scrisă sau prin semnătura sa ologrfă în recipisele anexe la materialele cauzei ori prin publicarea datei şi orei desfăşurării şedinţelor de judecată pe portalul oficial al instanţelor de judecată „https://instante.justice.md/", astfel încât acesta şi-a asumat obligaţia responsabilă că se va prezenta în faţa instanţei, însă totuşi Pleșca Leonid Anatolie nu a informat despre schimbarea domiciliului, dar şi a refuzat în mod vădit să se prezinte, fără să notifice instanţa despre motivele neprezentării, chiar dacă a cunoscut atât de la faza urmăririi penale, cât şi ulterior prin participarea în faza judecării cauzei, că este acuzat într-un proces penal.

Subsecevent celor menţionate, fiind dispusă aducerea silită de pe adresa indicată de inculpat drept *„domiciliu"*, au fost recepţionate raportul angajaţilor poliţiei, potrivit cărora, inculpatul nu locuieşte la domiciliul indicat şi nu este cunoscut locul aflării sale.

2.5. Din argumentele indicate *supra*, instanţa conchide că inculpatul Pleșca Leonid intenţionat se eschivează să se prezinte în şedinţele de judecată, or având obligaţia într-o situaţie de a se prezenta la cercetarea cazului privind învinuirea adusă acestuia, iar în alt aspect, de a informa instanţa privind schimbarea domiciliului său, a ignorat cerinţele enunţate, prevăzute de art. 66 alin. (5), pct. 1) din Codul de procedură penală, potrivit căruia inculpatul este obligat să se prezinte la citarea instanţei sau de art. 238 alin. (3^1) din acelaşi cod, din care reiese că inculpatul are obligaţia de a informa, în termen de cel mult 3 zile, instanţa de judecată despre schimbarea domiciliului, prevederi despre care inculpatul a fost informat anterior la faza urmăririi penale şi în faza judecării cauzei, cu ocazia înaintării acuzării, dar care nu au fost onorate de acesta până în prezent.

2.6. Astfel, instanţa reiterează că o procedură care se desfăşoară în absenţa inculpatului nu este în sine incompatibilă cu art. 6 din Convenţie, fiind produsă o denegare de justiţie doar atunci când asupra cauzei unui individ condamnat *in absentia*, se va pronunţa o instanţă, fără ca acesta să fie audiat cu privire la temeinicia acuzaţiei în fapt şi în drept sau atunci când nu s-a stabilit că acesta a renunţat expres la dreptul său de a se prezenta şi de a se apăra ori că *a avut intenţia* de *a se sustrage* de la justiţie [*Sejdovic împotriva Italiei* (MC), par. 82], iar în speţă, instanţa a constatat evident şi întemeiat atât faptul, cât şi intenţia certă a inculpatului Pleșca Leonid de a se eschiva de la prezentarea în instanţă, pe cazul de învinuire a sa.

Poziţia inculpatului.

3.1. Ca urmare a faptului că inculpatul Pleșca Leonid nu s-a prezentat în ședința de judecată, instanța a fost în imposibilitate de a-l audia, iar reișind din prevederilor art. 368 alin. (1) pct. (2) din Codul de procedură penală, nici o parte la proces nu a solicitat citirea declarațiilor acestuia depuse în calitate de bănuit și învinuit la faza de urmărire penală, iar instanța din oficiu nu deține de acest drept.

Poziţia părţilor vătămate în şedinţă de judecată.

4.1. Partea vătămată ***Burdujel Ion***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că pe Plești Leonid nu l-a știu pînă cînd a venit la ei la serviciu cînd activa în calitate de paznic școala auto din or.Rezina și avea un salariu de 2700 lei. Inculpatul venea la poartă și a întrebat despre mașinile de Ural deoarece că tata acestuia a lucrat pe mașini mari. Evenimentul a avut loc în luna iunie 2022, data nu o ține minte precis. Inculpatul mai era cu o persoană și vroia să cumpere aceste mașini de model ”Ural”. Ulterior inculpatul a mai venit odată ca să-și parcheze automobilul, cu acordul său. Cunoaște că, inculpatul are persoane de peste hotare cu care se ocupă cu aducerea automobilelor din Germania, iar despre acest fapt îl cunoaște de la fratele inculpatului. El atuncea l-a întrebat dacă este posibil de făcut un automobil de model ”Skoda Fabia”, la ce inculpatul i-a comunicat că poate să facă numai cu condiția ca să-i dea ceva bani. La ce i-a spus să aducă automobilul, după care se va achita, însă inculpatul nu a dorit în așa. În ziua aceia el avea banii pentru a achita automobilul și i-a spus inculpatului ca să plece împreună în s.Cinișeuți ca s-ă i-a de acasă 2650 de euro. Astfel așa și au făcut, a luat banii și au venit înapoi la serviciu, i-a înmînat inculpatului acești bani, iar la fața locului mai era încă o persoană Constantin Nour. După care ei s-au dus în boxă în automobil, s-a achitat cu inculpatul, la ce ultimul a scris o recipisă și a semnat pe recipisă. După care inculpatul i-a zis că cum ajunge la vamă îndată îl va suna. Atunci el nu i-a comunicat înculpatului că automobilul îl dorește în termeni scurți și anume ca să fie adus pînă la ziua sa. În acel moment l-a crezut pe inculpat, însă ulterior s-a gîndit că inculpatul ceva ascunde. Ulterior peste o săptămînă inculpatul a venit la el și i-a zis că mai trebuie încă o sumă de 320 de euro fiindcă s-a mărit taxele. Cu aceasta s-a finisat întîlnirile și a rămas pînă la moment numai cu promisiuni din partea inculpăatului aproximativ de un an de zile. În ultima perioadă inculpatul și-a schimbat numărul de telefon și nu răspundea la apeluri, din care motiv a depus plîngere la organele de drept. Solicită să fie încasate sume bănești din partea inculpatului și anume suma prejudiciului cauzat în mărime de 2970 de euro. A mai concretizat că inculpatul venea cu mai multe modele de automobile pe care le parca pe teritoriul școlii auto. Menționează că, susține acțiunea civilă pe care a înaintat-o. A declarat că, el i-a propus inculpatului dacă are posibilitatea să-i aducă un automobil de peste hotare, iar înțelegerea în privința automobilului a fost numai verbal, în scris a fost numai recipisă că i-a dat banii. Aproximativ un an de zile a dus convorbiri cu inculpatul prin mesaje și l-a telefon a vorbit, însă inculpatul îi promitea că va aducea automobilul. Prima promisiune i-a zis că dacă nu-i va aducea automobilul, atunci îi va restitui banii, așa a înțeles el (partea vătămată).

4.2. Fiind audiat suplimentar partea vătămată ***Burdujel Ion***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că, el și cu Plești Leonid s-au înțeles verbal că poate să aducă așa automobil și asta a fost numai verbal, dar de înregistrat nu a fost și nici întocmit. A fost numită prima sumă 2650 de euro, așteptînd vreo zece zile, Plești Leonid a zis că mai trebuie 320 de euro și el i-a dat, în mod verbal a fost înțelegerea. Plești Leonid i-a zis că dacă nu va aduce mașină îi va întoarce banii pe care i-a transmis, alte prejudicii și penalitate nu au fost, el a promis că va da banii și mai mult în cazul în care nu va aduce mașina. Menționează că, la inițiativa sa a fost ca să-i aducă un automobil. La întocmirea recipisei erau numai ei în doi în automobil. El (partea vătămată) nu a dorit să scrie nimic, dar Plești Leonid a insistat să fie scris o recipisă. A avut încredere în Plești Leonid. A mai indicat că, Plești Leonid nu i-a propus bani, dar alte lucruri mai aproape de sumă, să fi propus bani avea să îi ia. Nu a fost infuențat de cineva pe faptul de a nu se împăca cu inculpatul și de al trage la răspundere. A mai indicat că, Plești

Leonid i-a propus suma de 300 de euro, dar nu i-a văzut și nici nu a fost nici o propunere concretă.

5. *În pofida faptului că inculpatul Pleșca Leonid Anatolie nu a recunoscut vina în comiterea infracţiuni, iar ulterior nu s-a mai prezentat în şedinţă de judecată şi nu şi-a mai expus în faţa instanţei opinia în privinţa tuturor circumstanţelor de fapt incriminate, vinovăția acestuia în comiterea faptei incriminate, se confirmă totuşi prin probele cercetate nemijlocit în ședința de judecată, și anume:*

Prin declaraţiile martorilor.

5.1. Martorul ***Burdujel Vera***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că Burdujel Ion este soțul său. Declarațiile de la urmărirea penală le susține în continuare. Menționează că, inculpatul s-a înțeles cu soțul său de a procura un automobil, au trecut deja trei ani, soțul a dorit ca de ziua lui de naștere să facă o surpriză. Pleșca Leonid cu soțul său a venit la ei acasă ca să-i dea suma de 2750 de euro lui Pleșca. Soțul așa și a făcut, i-a dat banii acestuia și a plecat. Banii erau în bacnote de euro diferite, de cîte 100, 200. Ea în acel moment era în verandă și a văzut prin fereastră cînd soțul i-a dat banii inculpatului, după care s-au urcat în mașină și au plecat. Automobilul trebuia să-l aducă pînă pe 27 iulie de ziua lui de naștere. Nu cunoaște motivul de ce nu a putut să aducă acel automobil, dar nici banii nu i-a restituit înapoi. A mai indicat că, soțul său lucra în acea perioadă ca paznic la școala auto, dar nu mai ține minte ce salariu avea exact soțul său. Suma cauzată este o sumă considerabilă pentru ei. A mai declarat că, inculpatul mai tîrziu a mai cerut 320 de euro, deoarece spunea că nu-i ajunge la mașină, iar soțul i-a mai dat acestuia 320 de euro. Soțul său s-a adresat la Pleșca Ion cu o dorință ca să-i aducă o mașină. Ea nu a participat în momentul discuției între soțul său și Pleșca Leonid.

- ***Fiind audiată suplimentar martorul Burdujel Vera***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că, inculpatul Pleșca Leonid trebuia să întoarcă o sumă de bani. Nu cunoaște dacă a fost întocmit vreun contract. Ei între dînșii s-au înțeles, dar ce au vorbit nu cunoaște, a luat numai suma de acasă și a plecat. Nu cunoaște dacă inculpatul a încercat să întoarcă suma respectivă. La altcineva soțul său nu s-a adresat în privința procurării mașinii, numai cu așa propunere s-a adresat la inculpat. Nu a fost discuție ca să întoarceți ceva lemne de foc. Erați în relații bune, dorea numai să întoarceți banii, altceva vreo pretenție nu a fost. Nu cunoaște unde era scrisă recipisa.

5.2. Martorul ***Nour Constantin***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că pe Pleșca Leonid și pe Burtdujel Ion îi cunoaște deoarece primul cînd era mic venea cu tatăl său la școala auto, iar pe aldoilea îl cunoaște deoarece a lucrat ca paznic în jur cu trei ani în urmă la școala auto din or. Rezina. În anii 2022-2023 poate și la văzut pe Pleșca Leonid pe teritoriul școlii însă nu ște-ia că era el. Menționează că, între el și Burdujel Ion ca colegi de lucru a fost o discuție că ultimul dorește să procure o mașină, dar de unde el nu cunoaște și nici nu i-a comunicat ce model de automobil dorește partea vătămată. Nu cunoaște dacă Burdujel Ion și-a mai procurat automobil. Nu a văzut ca partea vătămată să semneze careva acte.

- ***Fiind audiat suplimentar martorul Nour Constantin***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că, ceva discuții referitor de bani a fost cu Burdujel Ion, dar concret nu poate spune nimic. Nu a văzut ca Burdujel Ion să-i transmită careva bani lui Pleșca Leonid. Nu cunoaște dacă Pleșca leonid trebuia să-i aducă lui Burdujel Ion vre-un automobil.

5.3. Mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală şi cercetate nemijlocit în şedinţă de judecată:

- *proces-verbal de ridicare din 15 martie 2023,* din care rezultă că, a fost ridicat de la cet. Burdujel Ion Constantin o recipisă din data de 05.07.2022, pe una file. În înscrisul de mînă, pe o foaie de matematică, este menționat - ” *Eu, Pleșca Leonid Anatolie, *****, am primit suma de bani 2650 euro de la cetățeanul Burdujel Ion 7 7.07.1959, la data de 05.07.2022*.” (Vol.I, f.d. – 38);

- *proces-verbal de examinare a obiectelor/documentelor din 15 martie 2023,* din care rezultă că, s-a examinat un înscris pe o filă, în pătrățele, de formă dreptunghiulară, cu dimensiunile de 289 x 205 mm, în partea de sus a filei, fiind prezent un înscris de mână, cu stilou cu bilă cu colorant albastru cu următorul conținut - ” *Eu, Pleșca Leonid Anatolie, *****, am primit suna de bani 2650 euro de la cetățeanul Burdujel Ion *****, la data de 05.07.2022*.” Înscrisul este datat cu 05.07.2022, fiind semnat de de către Pleșca Leonid și Burdujel Ion (Vol.I, f.d.40-42);

- *proces-verbal de examinare a obiectului din 02.11.2023,* din care rezultă că, s-a examinat Legitimația de pensionar eliberată de către CTAS Rezina, cu seria CN, nr. 182612, cet. Burdujel Ion Constantin, an. *****, fiind menționat că tipul pensiei este - invaliditate gr. III. Legitimația a fost eliberată la 14 iulie 2015, fiind semnată de către șeful CTAS Rezina. Următoarea filă reprezintă date privind stabilirea și prelungirea plății pensiei de unde rezultă că prima dată pensia a fost stabilită pentru perioada de timp 06.05.2015 până la 31.05.2016, în sumă de 416,89 lei, ulterior de la 01 mai 2016 până la 30 aprilie 2017, în sumă de 651,84 lei, apoi de la 01 aprilie 2019 până la 30 aprilie 2020, în sumă de 1822,84 lei, în continuare de la 27 iulie 2022 pe viață, în sumă de 2108,61 lei. În continuare, pe următoarea filă urmează înscrierea precum că de la 01 aprilie 2023 pe viață, în sumă da 2421,45 lei, alte mențiuni nefiind făcute. Legitimația de pensionar este pe 04 file. La fel a fost examinată informația nr. 76 din 27 ianuarie 2023, privind veniturile calculate și achitate în folosul persoanei fizice și privind impozitul de venit reținut din aceste venituri. Așadar prin prezenta informație rezultă că întreprinderea de Stat Centrul de pregătire a specialiștilor pentru armata Națională cu C/F 1003600152514, cofirmă că cet. Burdujel Ion pe parcursul anului 2022, i-au fost achitate venituri în sumă de: salariu - 30141,40 lei. Suma de 2712,721 lei, reprezintă suma primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală reținute confoml art. 36 alin.(6) din Codul Fiscal. Suma de 27000 lei reprezintă scutiri, iar suma impozitului reținut fiind de 51,44 lei. Informația este eliberată de către conducătorul - Varzari Octavian și contabil-șef Efrosnia Doroșchevici (Vol.I, f.d.112-115)

5.4. Mijloacele materiale de probă:

- *înscrisul de mînă, pe o foaie de matematică, unde este menționat* - ” Eu, Pleșca Leonid Anatolie, *****, am primit suma de bani 2650 euro de la cetățeanul Burdujel Ion *****, la data de 05.07.2022.”

- *informațiile din baza de date a Agenției Servicii Publice,* în privința lui Pleșca Leonid Anatolie, a.n. 27.112.1986, prin care se confirmă faptul că acesta *nu dispune de dreptul de a conduce mijloace de transport pentru orice categorie, subcategorie* și că acesta dispune, în proprietate, de un autovehfculul de marca BMW model 750 LI, de culoare roșie, cu număr de înmatriculare SDR 277, cu capacitatea cilindrică de 4799 cm3.;

- *Hotărârile Judecătoriei Orhei, sediul Rezina în cauzele civile nr. 2-820/2022 din 21.12.2022, pe una file; nr. 2-70/2023 din 13.05.2023, pe una file; nr. 2-194/2023 din 26.05.2023, pe una file; nr. 2-157/2023 din 31.05.2023, pe una file; nr. 2-366/2023 din 27.06.2023, pe una file; nr. 2-192/2023 din 05.07.2023, pe una file; nr. 2-383/2023 din*

23.08.2023, pe una file; nr. 2-562/2023 din 15.09.2023, pe una file, prin care de la Pleşca Leonid Anatolie s-au încasat diverse sume băneşti, în beneficiul persoanelor fizice şi juridice, în calitate de datorii (Vol.I., f.d.39; 137-138; 140-147; 161-163);

5.5. Instanţa precizează că în continuare, de către partea apărării și a inculpatului a fost audiat martorul Plește Nicolae.

-Martorul ***Pleșca Nicolae***, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că inculpatul Plește Leonid îi este frate și dorește să depună declarații. Astfel, cu vreo 2-3 ani în urmă, ziua și luna nu ține minte, dar cunoaște că era el cu Vitali Popa prin regiunea pieții ca să se ducă la Orhei, în acel timp venise și Leonid de la Chișinău. S-au întîlnit la piață, după care au venit la școala auto și a vorbit cu Burdujel Ion, după care s-au urcat în automobil și s-au dus în s. Cinișeuți. Dl. Burdujel a intrat în ogradă și a venit înapoi la școala auto, după care ambii Plește Leonid și Burdujel Ion s-au dus la parcarea de mașini, apoi Leonid a zis că se duce să scrie o recipisă pentru împrumutul de bani, după care s-au despărțit. A mai declarat că, Burdujel Ion a venit la el la lucru și l-a întrebat ce-s cu banii ceea, însă el nu a avut timp să discute cu dumnealui fiindcă trebuia să plece de la sediu și i-a zis acestuia ce vrea de la el. Ceva de bani a mers vorba, altceva nu i-a comunicat. Nu s-a apropiat de el careva rude de a lui Burdujel Ion. El nu cunoaște și nici nu a auzit de faptul că Plește Leonid aducea automobile de peste hotare, ține minte că ultimul avuse accidentul și atît. Îi pare că de vreo două ori s-a apropiat de el partea vătămată. Nu i-a comunicat concret pentru ce a fost dată suma respectivă.

5.6. În subsidiar, în dezbateri judiciare, de către apărătorul Maria Mustea, care acţionează în interesele lui Plește Leonid în temeiul mandatului avocaţial a precizat că inculpatul nu a recunoscut vina și a comunicat că de fapt acțiunile inculpatului nu cade sub incidența infracțiunii de escrocherie, ci sunt relații civile, din care motiv solicită emiterea unei sentințe de achitare.

Cu privire la aprecierea probelor şi încadrarea juridică:

6.1. Potrivit Recomandării nr. (94)12 a Comitetului de Miniştri către statele membre ale Consiliului Europei privind independenţa, eficienţa şi rolul judecătorului, judecătorii au obligaţia şi trebuie să deţină puterea de a exercita responsabilităţile judiciare ce le revin în scopul de a se asigura de aplicarea corectă a legii şi instrumentarea cauzelor în mod echitabil, eficient şi rapid.

Potrivit art. 50 din Codul penal, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracţionale şi a persoanelor care le-au săvârşit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege.

Conform art. 51 din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

În conformitate cu dispozițiile art. 8 din Codul de procedură penală, precum şi cu cele ale art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, orice cetăţean beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condiţiile prevăzute de lege.

La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunţarea unei decizii judecătoreşti de condamnare, prezumţia de nevinovăţie este răsturnată cu efecte *„erga omnes”*, iar soluţia magistraţilor trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăţie, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunţe o soluţie de achitare.

Potrivit art. 93 din Codul de procedură penală, probele sânt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei infracţiunii,

la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei, precum şi la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: declaraţiile bănuitului, învinuitului, inculpatului şi etc.

În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

Prin urmare, fiind cercetate în conformitate cu art. 101 alin. (l) şi (2) din Codul de procedură penală în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii esenţiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale.

6.2. Conform art. 384 din Codul de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

În conformitate cu art. 8 alin. (3) în coroborare cu art. 389 din Codul de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanţa de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele au fost lichidate şi apreciate corespunzător.

Explicaţii în acest sens se conţin în pct. 4 al Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 10 din 24 februarie 2000 potrivit cărora sentinţa de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentinţa de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele apărute au fost lichidate şi apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului.

6.3. Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Plește Leonid, cauza penală a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât natura şi cauza acuzaţiei, cât şi probele pe care se fundamentează acuzația, care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin ordonanţa de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţa de punere sub învinuire şi rechizitoriul întocmit, în conformitate cu prevederile art. 190 alin. (1) din Codul penal.

6.4. Respectiv, instanţa mai remarcă că potrivit art. IV, pct. 4) al Legii privind modificarea unor acte legislative nr. 179 din 26 iulie 2018, în vigoare de la 17 august 2018, Codul penal a fost modificat şi anume la articolul 190, în dispoziția alineatului (1), textul *„înşelăciune sau abuz de încredere”* s-a substituit cu textul *„inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile”*, iar în dispoziția alineatului (2), litera c), sintagma *„cu cauzarea de daune în proporţii considerabile”* s-a exclus.

Ulterior, după modificările operate prin Legea nr. 247 din 29 iulie 2022, în vigoare din 26 august 2022, instanţa conchide că articolul 190 alin. (1) din Codul penal, în prezent stabileşte răspunderea penală pentru sustragerea bunurilor altei persoane prin abuz de încredere, inducere sau menținere în eroare, iar dispoziţia alineatului (2), litera c) al ultimului articol fiind completat cu sintagma *„cu cauzarea de daune în proporţii considerabile”*, pentru care este prevăzută o sancţiune cu închisoare de la 1 an până la 5 ani, adică mai gravă decât cea incriminată potrivit rechizitoriului în prezenta cauză penală.

Ulterior, după modificările operate prin Legea nr. 136 din 06 iunie 2024, în vigoare din 07 septembrie 2024, Codul penal a fost modificat şi anume la articolul 126, în dispoziția alineatului (2), s-a substituit cu textul *„Se consideră proporţii considerabile sau esenţiale valoarea bunurilor sustrase, dobândite, primite, fabricate, distruse, poluate, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, valoarea pagubei pricinuite de o persoană sau de un grup de persoane, care depăşeşte* ***10 salarii medii lunare pe economie prognozate****, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârşirii faptei.”*.

Potrivit Hotătîrii de Guvern nr.458 din 29 decembrie 2021, s-a aprobat cuantumul salariului mediu lunar pe economie, prognozat pentru anul 2022, în mărime de 9900 de lei, pentru utilizare în modul stabilit de legislaţie.

Prin urmare redacția nouă a normei în cauză nu înlătură caracterul infracțional al faptei, însă ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea, astfel acțiunile făptuitorului urmează a fi încadrate conform legii penale în vigoare la momentul săvârșirii faptei, cu excluderea sintagmemi *„cu cauzarea de daune în proporţii considerabile”*.

Raționamentele de mai sus se fundamentează pe prevederile art.10 alin.(1) Cod penal, potrivit cărora se reglementează, că doar *Legea penală care înlătură caracterul infracţional al faptei, care uşurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situaţia persoanei ce a comis infracţiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvîrşit faptele respective pînă la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale. (2) Legea penală care înăspreşte pedeapsa sau înrăutăţeşte situaţia persoanei vinovate de săvîrşirea unei infracţiuni nu are efect retroactiv.*

În acest sens, în concordanţă cu dispoziţia art. 325 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, instanţa statuează că judecarea cauzei în prima instanţă se efectuează numai în privinţa persoanei puse sub învinuire şi *numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu*, care trebuie să corespundă cu strictețe dispoziţiei art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, iar modificarea învinuirii în instanţa de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situaţia inculpatului şi *nu se lezează dreptul lui la apărare*, condiţii de la care instanţa nu poate deroga în vederea respectării garanţiilor unui proces echitabil acordate acuzatului Plești Leonid.

Respectiv, conform dispoziţiei art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, ordonanţa de punere spre învinuire trebuie să cuprindă: data şi locul întocmirii; de către cine a fost întocmită; numele, prenumele, ziua luna, anul şi locul naşterii persoanei puse sub învinuire, precum şi alte date despre persoană care au importanţă juridică în cauză; formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor şi modului de săvârşire a infracţiunii şi consecinţele ei, caracterul vinei, motivelor şi semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei, circumstanţelor în virtutea cărora infracţiunea n-a fost consumată în cazul pregătirii sau tentativei de infracţiune, formelor de participaţie dacă infracţiunea a fost săvârşită de un grup de persoane, circumstanţele care agravează răspunderea, menţiunea despre punerea persoanei respective sub

învinuire în calitate de învinuit în această cauză conform articolului, alineatului şi literei articolului din Codul penal, care prevăd răspunderea pentru infracţiunea comisă.

De asemenea, conform art.1 alin.(3) din Codul de procedură penală, instanțele judecătorești în cursul procesului sânt obligate să activeze în așa mod, încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau *condamnată*.

6.5. Aşadar, în motivarea sentinţei, instanţa de judecată şi-a bazat constatările sale pe probele verbale şi în scris prezentate, dar şi în analiza faptului dacă acuzările au fost sau nu bine justificate conform standardului de dovadă *„în afara dubiilor rezonabile”* şi doar în limitele acuzaţiilor formulate, or astfel de dovadă poate rezulta doar din coexistenţa deducerilor suficient de puternice, clare şi concordante sau similare prezumţiei de fapt necombătute, iar adiţional, poate fi luat în consideraţie comportamentul părţilor când sunt obţinute dovezile *(hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978)*.

La fel, Curtea Constituțională, prin Hotărârea nr. 18 din 22.05.2017, pct. 70, menționează că libera apreciere a probelor nu înseamnă arbitrariu, ci libertatea de a aprecia probele în mod rezonabil și imparțial, iar rezultatele aprecierii probelor sunt expuse de către instanța de judecată în acte procedurale, care vor fi motivate în mod obiectiv și sub toate aspectele potrivit legii.

În același timp, Curtea Constituțională reamintește că referitor la procesul de apreciere a probelor, în jurisprudența Curții Europene s-a conturat standardul „dincolo de orice îndoială rezonabilă” *(„beyond reasonable doubt”)*, care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției într-o manieră aptă să înlăture dubiul *(hotărârea CEDO Bragadireanu v. România, din 6 decembrie 2006; hotărârea CEDO Orhan v. Turcia din 18 iunie 2002; hotărârea CEDO Irlanda v. Regatul Unit din 18 ianuarie 1978)*.

Respectiv, conform pct. 102 al hotarârii Curţii Constituţionale nr. 3 din 23 februarie 2016, procesul judiciar trebuie să fie guvernat de principia fundamentale, cum ar fi *“legalitatea, prezumţia nevinovăţiei, aflarea adevărului, oficialitatea, garantarea libertăţii şi siguranţei persoanei, dreptul la un proces echitabil prin garantarea dreptului la apărare şi al egalităţii părţilor în proces”*.

Concomitent, Curtea prin hotărârea sa nr. 10 din 16 aprilie 2010 privind revizuirea hotărârii nr. 16 din 28 mai 1998, a stabilit că *“principiile şi normele unanim recunoscute ale dreptului international, tratatele internaţionale ratificate şi la care Rep. Moldova a aderat sunt parte component a cadrului legal al ţării şi devin norme de drept intern”*, iar în sensul acestei interpretări, dreptul intern şi cel international reprezintă un tot întreg, astfel că prin aderarea la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, a cărei interpretare se asigură de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, jurisprudenţa acesteia devine parte a dreptului intern, făcând parte din dreptul accesoriu la tratatul internaţional *(soft law)*.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie şi necesitatea motivării hotărârii, iar sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile.

Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum şi

diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la d*ispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină*, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)* şi la fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

6.6. În alt context, la adoptarea sentinţei, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1-4 CPP, instanţa de judecată trebuie să soluţioneze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârşită de inculpat; 3) dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârşirea acestei infracţiuni.

6.7. În acest mod, analizând cumulul de probe anexate la dosar, inclusiv poziţia inculpatului de ne recunoaştere a vinovăţiei şi declaraţiile părţii vătămate depuse la faza urmăririi penale, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii, veridicităţii şi coroborării lor, instanța constată că fapta incriminată în rechizitoriu, pentru care inculpatul Plești Leonid a fost trimis în judecată există, a fost săvârșită de acesta și întrunește semnele obligatorii ale componenței de infracţiune prevăzute de art. 190 alin. (1) din Codul penal *(în redacţia Legii nr. 179 din 26 iulie 2018, în vigoare de la 17 august 2018, până la modificările operate prin Legea nr. 247 din 29 iulie 2022, în vigoare din 26 august 2022)*, potrivit argumentelor expuse *infra*.

6.8. Astfel, instanţa precizează că fapta infracţiunii se demonstrează prin declaraţiile nemijlocit ale părții vătămate, coroborate integral cu cele ale martorului Burdujel Vera, precum şi prin lipsa unor discrepanţe semnificative cu informaţia furnizată prin alte mijloace de probă, din care denotă cert că inculpatul Plești Leonid prin inducere în eroare pe Burdujel Ion, precum că în perioada de pînă la 27 iulie 2022, îi va importa în Republica Moldova un autovehicul de marca Skoda, model Fabia, cu tot cu taxe vamale achitate, de peste hotarele țării, iar ca urmare Plești Leonid prin acțiunile sale a atentat la relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile și anume asupra sumei de bani în sumă totală de 2970 euro, echivalentul potrivit cursului oficial al BNM a 59229,28 lei .

Or, prin declaraţiile acestora au descris în mod evident atât locul comiterii infracţiunii, cât şi timpul acesteia sau suma valorilor băneşti transmise inculpatului, confirmate inclusiv şi prin înscrisul de mînă, (recipisă), unde este menționat - ” Eu, Plești Leonid Anatolie, *****, am primit suma de bani 2650 euro de la cetățeanul Burdujel Ion *****, la data de 05.07.2022.”

Astfel, din probele enunţate denotă în primul rând iniţiativa inculpatului Plești Leonid în scopul comiterii infracţiunii incriminate, ultimul camuflându-şi identitatea sa ca o persoană care are cunoscuți și chiar singură importă automobile din afara Republicii Moldova, anume pentru a obţine încrederea ultimului, ce denotă intenţia evidentă de a comite infracţiunii.

Ulterior a coordonat condiţiile cu partea vătămată, l-a convins prin aceste manopere frauduloase să-i transmită mijloace băneşti în cuantum de 2650 euro în vederea importării autovehicul de marca Skoda, model Fabia, pe care le-a primit fapt ce se confirmă prin înscrisul anexat la materialele cauzei.

Astfel, din depoziţiile părţii vătămate Burdujel Ion, ultimul confirmă faptul că ”... Inculpatul venea la poartă și a întrebat despre mașinile de Ural deoarece că tata acestuia a lucrat pe mașini mari. Evenimentul a avut loc în luna iunie 2022, data nu o ține minte precis. Inculpatul mai era cu o persoană și vroia să cumpere aceste mașini de model ”Ural”. Ulterior inculpatul a

mai venit odată ca să-și parcheze automobilul, cu acordul său. Cunoaște că, inculpatul are persoane de peste hotare cu care se ocupă cu aducerea automobilelor din Germania, iar despre acest fapt îl cunoaște de la fratele inculpatului. El atuncea l-a întrebat dacă este posibil de făcut un automobil de model ”Skoda Fabia”, la ce inculpatul i-a comunicat că poate să facă numai cu condiția ca să-i dea ceva bani. La ce i-a spus să aducă automobilul, după care se va achita, însă inculpatul nu a dorit în așa. În ziua aceia el avea banii pentru a achita automobilul și i-a spus inculpatului ca să plece împreună în s.Cinișeuți ca s-ă i-a de acasă 2650 de euro. Astfel așa și au făcut, a luat banii și au venit înapoi la serviciu, i-a înmînat inculpatului acești bani, iar la fața locului mai era încă o persoană Constantin Nour. După care ei s-au dus în boxă în automobil, s-a achitat cu inculpatul, la ce ultimul a scris o recipisă și a semnat pe recipisă. După care inculpatul i-a zis că cum ajunge la vamă îndată îl va suna. Atunci el nu i-a comunicat înculpatului că automobilul îl dorește în termeni scurți și anume ca să fie adus pînă la ziua sa. În acel moment l-a crezut pe inculpat, însă ulterior s-a gîndit că inculpatul ceva ascunde. Ulterior peste o săptămînă inculpatul a venit la el și i-a zis că mai trebuie încă o sumă de 320 de euro fiindcă s-a mărit taxele.... Aproximativ un an de zile a dus convorbiri cu inculpatul prin mesaje și l-a telefon a vorbit, însă inculpatul îi promitea că va aducea automobilul. Prima promisiune i-a zis că dacă nu-i va aducea automobilul, atunci îi va restitui banii, așa a înțeles el (partea vătămată).”.

În acest mod, martorul Burdujel Vera confirmă faptul că ”... inculpatul s-a înțeles cu soțul său de a procura un automobil, au trecut deja trei ani, soțul a dorit ca de ziua lui de naștere să facă o surpriză. Plești Leonid cu soțul său a venit la ei acasă ca să-i dea suma de 2750 de euro lui Plești. Soțul așa și a făcut, i-a dat banii acestuia și a plecat. Banii erau în bacnote de euro diferite, de cîte 100, 200. Ea în acel moment era în verandă și a văzut prin fereastră cînd soțul i-a dat banii inculpatului, după care s-au urcat în mașină și au plecat. Automobilul trebuia să-l aducă pînă pe 27 iulie de ziua lui de naștere. Nu cunoaște motivul de ce nu a putut să aducă acel automobil, dar nici banii nu i-a restituit înapoi. A mai indicat că, soțul său lucra în acea perioadă ca paznic la școala auto, dar nu mai ține minte ce salariu avea exact soțul său. Suma cauzată este o sumă considerabilă pentru ei. A mai declarat că, inculpatul mai tîrziu a mai cerut 320 de euro, deoarece spunea că nu-i ajunge la mașină, iar soțul i-a mai dat acestuia 320 de euro. Soțul său s-a adresat la Plești Ion cu o dorință ca să-i aducă o mașină. Ea nu a participat în momentul discuției între soțul său și Plești Leonid.”

De asemenea, instanţa notează că cele relatate se confirmă cert prin examinarea înscrisului pe o filă, în pătrățele, de formă dreptunghiulară, cu dimensiunile de 289 x 205 mm, în partea de sus a filei, fiind prezent un înscris de mână, cu stilou cu bilă cu colorant albastru cu următorul conținut - ” *Eu, Plești Leonid Anatolie, *****, am primit suna de bani 2650 euro de la cetățeanul Burdujel Ion *****, la data de 05.07.2022*.” Înscrisul este datat cu 05.07.2022, fiind semnat de de către Plești Leonid și Burdujel Ion.

Totodată, instanța de judecată reține că fiind neîntemeiată poziția apărării și a inculpatului că suma de bani în cuantum de 2650 euro, a fost cu titlul de împrumut și prin urmare sunt relații civile, or pînă la acea perioadă inculpatul cu partea vătămată nu se cunoșteau, nu erau în careva relații de rudenie, prin urmare avînd în vedere și sursele de venit ale părți vătămate la acea perioadă, precum și faptul că este invalid de gr.III, care au fost examinate în ședința de judecată, că din inițiativa proprie a părți vătămate, din bunătatea acestuia, generozitatea, să-i împrumute unei persoane necunoscute o astfel de sumă de bani care este una impunătoare pentru partea vătămată.

La fel, instanța de judecată apreciază critic declarațiile martorului Pleșca Nicolae, care este fratele inculpatului Pleșca Leonid, care a susținut poziția inculpatului precum că acesta ar fi luat un împrumut de la partea vătămată Ion Burdujel or, partea vătămată Ion Burdujel expres a menționat că atunci când au fost dați banii au fost numai ei, în doi, iar banii au fost transmiși, personal inculpatului, pentru a fi adusă o mașină de peste hotarele Republicii Moldova părții vătămate.

Referitor la declarațiile martorului Nour Constantin, instanța de judecată le consideră ca fiind irelevante, or acesta nu a depus careva declarații esențiale ce ar confirma poziția părții acuzării sau a apărării.

Reieșind din cele menționate supra, instanţa conchide că inculpatul a acţionat printr-o intenţie unică de a dobândi de la victimă mijloace băneşti şi constituie în esenţă o faptă prejudiciabilă, iar caracterul urmărilor prejudiciabile denotă încadrarea juridică corectă a acţiunilor acestuia, pe care acuzarea a formulat-o în temeiul art. 190 alin. (1) din Codul penal.

6.9. În subsidiar celor enunţate, instanţa statuează că doar inculpatul care a comis cu adevărat o faptă infracţională poate explica în detaliu evenimentele unei fapte infracţionale, or numai acesta cunoaşte cel mai corect şi mai adevărat circumstanţele cazului, dar concomitent, în contextul în care nu s-a identificat o explicaţie plauzibilă a camuflării sale în timpul extragerii mijloacelor băneşti, prin recurgerea la o mască de protecţie, chipiu şi hanorac cu glugă, care în esenţă nu afectează dreptul la tăcere al inculpatului, precum şi săvârşirea prin îndeletnicire a acestor fapte similare, impune o lipsă de credibilitate evidentă a celor expuse de inculpat, fiind confirmată cert vinovăţia sa în săvârşirea ambelor infracţiuni.

Subsecvent, se va nota faptul că într-adevăr orice acuzat are dreptul de a păstra tăcerea şi de a nu se autoincrimina *[a se vedea cauzele Funke împotriva Franţei, pct. 44; O'Halloran şi Francis împotriva Regatului Unit (MC), pct. 45, şi Saunders împotriva Regatului Unit (MC), pct. 60]*, iar instanţa mai statuează că pe de o parte, o condamnare nu ar trebui să se bazeze exclusiv sau în principal pe tăcerea acuzatului sau pe refuzul său de a răspunde la întrebări sau de a depune mărturie, însă pe de altă parte, dreptul de a păstra tăcerea nu poate împiedica luarea în considerare a tăcerii persoanei în cauză, în situaţii care impun în mod clar o explicaţie din partea sa, în vederea aprecierii probelor aflate la dosar, precum la caz cele expuse anterior.

Or astfel, nu se poate aşadar spune că decizia unui inculpat de a păstra tăcerea de-a lungul întregii proceduri penale trebuie să fie neapărat lipsită de implicaţii, iar pentru a stabili dacă faptul că tăcerea poate avea concluzii defavorabile inculpatului şi încalcă art. 6, trebuie să se ia în considerare toate circumstanţele, având în vedere în special ponderea pe care instanţele naţionale le-au acordat-o acestei tăceri, apreciind elementele de probă şi gradul de constrângere inerent situaţiei *[John Murray împotriva Regatului Unit (MC), pct. 47]*, însă la caz instanţa nu a atribuit un caracter decisiv declaraţiilor inculpatului la faza urmăririi penale sau lipsa implicării sale, decât fiind apreciate şi coroborate cu probele administrate în procesul penal.

În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii esenţiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanţele expuse în învinuirea adusă inculpatului.

6.10. În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracţiunea este o faptă *(acţiune sau inacţiune)* prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârşită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvîrşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din Codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”* CtEDO a statuat că *„(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”*.

Astfel, ***cu referire la temeiul juridic privind atragerea lui Pleșca Leonid la răspundere penală***, conform încadrării juridice în baza art. 190 alin. (1) din Codul penal, instanța de judecată consideră necesar ca acesta să fie condamnat pentru comiterea infracțiuni incriminate conform actului de învinuire, reieşind din considerentele enumerate *infra*, precum şi din totalitatea probelor examinate în şedinţa de judecată şi constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, care în ansamblu coroborează între ele, se completează unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că inculpatul Pleșca Leonid a comis infracţiunea incriminată, conform aprecierilor susţinute *supra*.

În acest mod, instanţa constată că inculpatul a atentat la *obiectul juridic special* al infracţiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) din Codul penal, care are un caracter complex, *obiectul juridic principal* al acestei infracțiuni formându-l relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar acțiunea adiacentă fiind exprimată în inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților *(în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic)* actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean.

De asemenea, *obiectul juridic secundar* al escrocheriei în speţe, îl constituie relațiile sociale cu privire la încrederea și buna-credință de care părțile trebuie să dea dovadă la încheierea şi executarea unui act juridic, alterate prin manoperele frauduloase ale inculpatului.

Obiectul material al infracţiunilor în cauză îl reprezintă bunurile care au o existenţă materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile şi străine pentru făptuitor, în speţe existând în mijloacele băneşti dobândite ilicit.

În subsidiar, conform art. 459 alin. (5) din Codul civil *(art. 288 alin. (5) din Codul civil, în redacţia Legii nr. 1125 din 13 iunie 2002)*, bunurile care nu sânt raportate la categoria de bunuri imobile, sânt considerate bunuri mobile, inclusiv *banii*, iar conform art. 455 din Codul

civil, prin bunuri se consideră toate lucrurile susceptibile apropierii individuale sau colective şi drepturile patrimoniale, lucrurile fiind obiectele corporale în raport cu care pot exista drepturi şi obligaţii civile.

Analizând *latura obiectivă* a componenței infracțiuni incriminate lui Pleșca Leonid, instanța de judecată subliniază că aceasta are următoarea structură: fapta prejudiciabilă alcătuită din două acțiuni: a) acțiunea principală, care constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, b) acțiunea adiacentă, care constă în inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților *(în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic)* actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean, la caz inculpatul participând nemijlocit la comiterea acţiunii principale, conform înţelegerii cu persoanele neidentificate, care au participat la inducerea în eroare a victimei.

Astfel, din materialele dosarului penal, în cumul cu alte circumstanţe, precum declaraţiile personale a părţi vătămate în cadrul sesizării şi audierii acestuia cu privire la considerabilitatea bunurilor sustrase, nemodificate pe parcursul procesului penal, importanţa mijloacelor băneşti sustrase pentru aceştia, care sunt importanţi şi necesari în activitatea zilnică a părţi vătămate sau lipsa unor venituri exorbitante, în ansamblu confirmă trăsăturile considerabile ale prejudiciului cauzat în fiecare speţă.

Instanţa reține că, escrocheria este o infracțiune materială, ea se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria sa dorință, iar în cazul deduse judecății, acest fapt se dovedește indiscutabil, mai mult când, prejudiciul cauzat nici nu a fost restituit până în prezent.

Totodată, inducerea în eroare a părţi vătămate prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase în privința naturii şi calităților substanțiale ale obiectului actului juridic nul sau anulabil, încheierea căruia a fost determinată de comportamentul dolosiv a inculpatului, impune instanţei ideea că consimțământul victimei a fost viciat la momentul transmiterii bunului prin manopere frauduloase comise cu intenție de către autorul infracțiunii, care a creat victimei o reprezentare falsă a realității privind identitatea sa și posibilitățile acestuia.

Mai exact, inculpatul a solicitat victimei să-i transmită mijloacele băneşti, abuzând de încrederea acordată, prin prezentarea unor identităţi false, dar cunoscute victimei şi invocând pretexte fals, după care inculpatul nu a întreprins nici o acţiune fie de respectare a obligaţiilor asumate, fie de restituire a prejudiciului cauzat, manifestând astfel din startul acţiunilor intenţia reală a dobândirii ilicite a mijloacelor băneşti.

Cu referire la *latura subiectivă* se remarcă că infracțiunea de escrocherie este una intenționată, iar conținutul intenției rezultă din materialitatea faptei *(dolus ex re)*, adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate şi a circumstanţelor de fapt şi de drept analizate *supra*, denotă prezenţa unei intenţii directe la săvârşirea infracţiuni de către inculpatul Pleșca Leonid.

Concomitent, instanţa a constatat prezenţa semnului obligatoriu care confirmă prezenţa scopului de cupiditate la săvârşirea infracţiuni, ori din mijloacele de probă administrate denotă exclusiv dorinţa inculpatului de a beneficia de mijloacele băneşti sustrase, de a le trece în posesia sa şi/sau altor persoane, neavând intenţia folosirii temporare a acestora, dovadă fiind însuşirea ulterioară certă a mijloacelor băneşti, precum şi nerestituirea până în prezent proprietarului de drept a prejudiciului cauzat, după cum se confirmă prin cererea înaintată de partea vătămată.

În subsidiar, instanţa atestă că inclusiv o cerinţă privind folosirea temporară a unui bun tot urmează a fi motivată prin anumite circumstanţe obiective, inclusiv restituirea lor la data scadentă promisă etc., care în speţă nu se regăsesc.

În consecinţă, sub incidența legii penale au intrat doar acele încălcări care au demonstrat cu certitudine rea-voința și frauda din partea inculpatului, împrejurări prezente la prezentele spețe și confirmate prin declaraţiile părți vătămate, ale martorului, cât și prin mijloacele de probă anexate la materialele cauzei penale.

Din punct de vedere al calităţii de *subiect* al infracţiunii, instanţa statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responabilă, care la momentul săvârşirii infracţiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) din Codul penal, a atins vârsta de 16 ani şi conform art. 21 alin. (2) din Codul penal, de persoana fizică responabilă.

La caz, instanţa atestă că inculpatul Pleșca Leonid a fost identificat prin extrasul din Registrul de Stat al Populaţiei şi este născut pe *****, nu se află la evidenţa medicului psihiatru sau narcolog şi astfel întruneşte semnele subiectului infracţiuni incriminate.

6.11. Astfel, reieșind din cele menționate, apreciind probele din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității şi veridicității ei, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, instanța de judecată a încadrat juridic acțiunile inculpatului ***Pleșca Leonid*** în baza art. **190 alin. (2) lit. b) din Codul penal** *(potrivit normei penale în redacţia Legii nr. 179 din 26 iulie 2018, în vigoare de la 17 august 2018, până la modificările operate prin Legea nr. 247 din 29 iulie 2022, în vigoare din 26 august 2022,)*, adică pentru pentru *„dobîndirea ilicită a bunuri or altei persoane, prin inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a une fapte mincinoase, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în ci re identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic”,* având în vedere faptul că în acțiunile acestuia sânt prezente toate elementele constitutive ale infracțiuni incriminate şi prin urmare se stabilește atât temeiul real, cât şi temeiul juridic pentru atragerea lui Pleșca Leonid la răspundere penală.

Cu privire la individualizarea pedepsei.

7.1. De către acuzatorul de stat Ion Bernaz, în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului Pleșca Leonid vinovat de săvârșirea infracțiuni prevăzute de art. 190 alin. (1) din Codul penal, cu stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de 2 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Partea vătămată Ion Burdujel a susținut poziția acuzatorului de stat.

Apărătorul Maria Mustea, care acţionează în interesele inculpatului Pleșca Leonid, în dezbaterile judiciare a solicitat instanței emiterea unei sentințe de achitare invocând faptul că inculpatul nu recunoaşte vinovăţia sa.

Inculpatul Pleșca Leonid în şedinţă de judecată nu s-a expus, fiind constatată eschivarea acestuia şi fiind anunţat în căutare în acest scop.

7.2. Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanţa va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă

infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca *„preţul”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura și durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

7.3. Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) din Codul penal săvârşită de către inculpat, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor mai puţin grave, comise cu intenţie.

Instanța de judecată reține astfel că infracțiunea comisă de către inculpatul Pleșca Leonid face parte din capitolul infracțiunilor contra patrimoniului, care atentează la una din valorile fundamentale – relaţiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile.

7.4. Totodată, instanța de judecată reține că Pleșca Leonid a comis infracțiunile în prezența circumstanțelor atenuante prevăzute de art. 76 alin. (2) din Codul penal – *" prezența copiilor minori în familia persoanei inculpate",* iar ca circumstanțe agravante s-a reținut potrivit art. 77 alin. (1) lit.a) din Codul penal *" săvîrşirea infracţiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru inființiune similară sau pentru alte fapte care au relevanţă pentru cauză", or* în condiţiile în care potrivit informaţiei privind istoria antecedentelor penale ale inculpatului se atestă condamnări definitive în privinţa sa.

Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatului Pleșca Leonid de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

7.5. În continuare, instanţa de judecată conchide că art. 190 alin. (1) din Codul penal stabilește la data comiterii infracțiunii o pedeapsă cu amendă în mărime de la 550 la 850 unităţi convenţionale sau cu muncă neremunerată în folosul comunităţii de la 120 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 3 ani.

Concomitent, la stabilirea pedepsei instanța reține pericolul social al infracțiunii săvârșite, or reieşind din acţiunile ilicite ale inculpatului a fost violat dreptul persoanei la protecţia proprietăţii sale şi libertatea de a dispune de bunurile sale conform propriei dispoziţii.

Pe cale de consecinţă, instanţa evidenţiază că în procesul judiciar, procurorul a solicitat tragerea la răspundere penală prin aplicarea în privinţa acestuia a unei pedepse sub forma închisorii, în privinţa căreia apărătorul a obiectat esenţial, însă a solicitat emiterea unei sentințe de achitare.

În acest mod, reieşind din opiniile participanţilor la proces, a materialelor dosarului penal şi din cele nominalizate *supra*, instanţa consideră că o pedeapsă care ar justifica cu adevărat scopul legii penale în acest caz, care ar contribui la corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni de către condamnat este aplicarea unei pedepse sub forma închisorii, luând în considerare îndeosebi caracterul de îndeletnicire al faptei comise, dar şi prezenţa concomitentă atât a circumstanţelor atenuante, cât şi agravante, care vor fi aplicate în contextul aprecierii cuantumului pedepsei.

Respectiv, instanţa va dispune recunoașterea inculpatului Pleșca Leonid vinovat de săvârșirea infracțiuni prevăzute de art. 190 alin. (1) din Codul penal, cu stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de 1 an.

În acelaşi timp, în ce privește aprecierea tipului penitenciarului pentru executarea pedepsei, instanța de judecată în cazul condamnării inculpatului, în conformitate cu art. 72 alin. (3) din Codul penal, va dispune executarea pedepselor în penitenciar de tip semiînchis.

Instanţa consideră că sancţiunea aplicată este echitabilă în raport cu infracţiunea săvârşită şi în acelaşi timp nu vor genera sentimente de nedreptate, dar vor constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

7.6. În continuare, instanţa susţine că este imperios necesar şi în drept să aplice în privinţa lui Pleșca Leonid inclusiv prevederile părţii generale a Codului penal, în special, a prevederilor art.

90, deoarece dispoziția dată are la origine persoana şi comportamentul acestuia până la săvârşirea infracţiunii, atitudinea şi modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală şi de judecare a cauzei, faţă de cele comise şi cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă din momentul descoperirii ei.

Potrivit art. 90 alin. (1) din Codul penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenţie, ținând cont de circumstanțele cauzei şi de persoana celui vinovat, instanţa de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiţionată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnatului prin lege de a se corecta.

Aşadar, ținând cont de gravitatea faptei săvârșite, de persoana inculpatului Plești Leonid, care a comis o infracţiune mai puțin gravă, are la întreținere doi copii minori şi în opinia instanţei, nu prezintă în continuare un pericol, instanţa consideră că corijarea şi reeducarea lui Plești Leonid poate avea loc fără izolarea sa de societate, cu suspendarea executarea condiționată a pedepsei, astfel că în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept şi astfel se va asigura şi garanţia existenței unui proces echitabil.

Totodată, instanţa reține că instituția suspendării condiţionate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă, în condiţiile, când la etapa actuală, se pune accentul pe căi de reeducare a persoanelor condamnate nu prin privare de libertate, dar prin cele neprivative de libertate, care, ar fi mai eficiente, or şi Curtea Europeană în jurisprudenţa sa, s-a pronunţat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate *(cauza Varga şi alţii v. Ungaria, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza Norbert Sikorski v. Polonia, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158)*, statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, şi nu aplicarea automată a pedepsei închisorii *(cauza Kyprianou v. Cipru, hotărârea din 15 decembrie 2005, § 108)*.

În argumentare, instanţa mai precizează că la rândul său, conform normei nr. 19 din Recomandarea CM/Rec (2017) 3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la normele europene privind sancțiunile și măsurile comunitare stabilește standardele Consiliului Europei privind sancțiunile/măsurile alternative la pedeapsa cu închisoarea, alternativele la pedeapsa cu închisoarea ar trebui să fie disponibile pentru a fi utilizate în cât mai multe cauze posibil şi prin urmare, orice obstacole formale, inclusiv de natură juridică, ce împiedică utilizarea unor pedepse și măsuri alternative în cauzele cu infracțiuni grave și recidivă sau în legătură cu anumite tipuri de infracțiuni, sau orice alte limitări legale ar trebui revizuite și eliminate în măsura în care acest lucru este necesar, iar astfel de constrângeri pot diminua capacitatea pedepselor și a măsurilor alternative de a contribui la scăderea numărului de persoane din penitenciare.

Respectiv, conform Recomandării nr. R(92)17 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitoare la consecvența în pronunțarea sentințelor, atât legislația, cât și instanța judecătorească ar trebui să ia în considerare individualizarea pedepsei, iar prin urmare, pentru a evita dificultățile neobișnuite și a nu afecta reabilitarea infractorului, trebuie să se țină seama de circumstanțele personale ale infractorului și, în special, de impactul probabil al pedepsei asupra fiecărui infractor în mod individual *(norma A.8)* şi mai mult, caracterul de *ultimum remedium* al pedepselor privative de libertate este crucial pentru conceptul de politici penale și al unei legi penale umane și liberale.

Astfel, pedeapsa cu închisoarea ar trebui aplicată numai în acele cazuri în care, ținând seama de toate circumstanțele relevante, gravitatea infracțiunii ar face ca orice altă pedeapsă în mod clar să fie inadecvată *(normele B.2 şi B.5 ale Recomandării nr. R(92)17)*.

În acest context, instanţa statuează în privinţa suspendării condiţionate a executării pedepsei în privinţa inculpatului Pleșca Leonid, pe un termen de 1 an, în aşa fel încât ultimul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârşirii unor fapte similare.

De asemenea, pentru a asigura corectarea condamnatului, instanţa îl va obliga, în conformitate cu prevederile art.90 alin.(6) lit.a), b) și e) din Codul penal, ca în termenul de probă:

- să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta;

-să anunțe în scris , în prealabil , despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depășește 5 zile;

- să repare daunele cauzate în termenul stabilit de instanţă.

În subsidiar, instanţa explică condamnaţilor că, reieşind din provederile art. 90 alin. (9)-(11) din Codul penal, dacă în decursul perioadei de probaţiune sau, după caz, termenul de probă, va încălca în mod sistematic obligaţiile stabilite sau, până la expirarea termenului de probă, nu va executa cu rea-voinţă obligaţia de a repara dauna cauzată instanţa de judecată, la propunerea organului care exercită controlul asupra comportării celor condamnaţi cu suspendarea executării pedepsei, poate pronunța o încheiere cu privire la anularea condamnării cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei şi la trimiterea condamnatului pentru a executa, deplin sau parțial, dar nu mai puțin de 1/3 din pedeapsa stabilită prin hotărârea instanţei de judecată.

Totodată, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă o nouă infracţiune intenţionată, instanţa de judecată îi va stabili o pedeapsă în condiţiile art.85 din Codul penal, iar în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă o infracţiune din imprudenţă sau o infracţiune intenţionată mai puţin gravă, problema anulării sau menţinerii condamnării cu suspendarea condiţionată a executării pedepsei se va soluţiona de către instanţa de judecată.

Concomitent, reieşind din faptul suspendării condiţionate a executării pedepsei, termenul de executare a acesteia, pentru inculpatul Pleșca Leonid se va calcula din momentul rămânerii definitive a prezentei sentinţe.

Cu privire la mijloacele materiale de probă.

8.1. Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delicte şi alte mijloace materiale de probă.

Referitor la corpurile delicte, instanța de judecată reține că în cauza penală, au fost recunoscute în calitate de mijloace materiale de probă şi anexate la materialele cauzei penale următoarele obiecte şi acte:

- înscrisul de mînă, pe o foaie de matematică, unde este menționat - ” Eu, Pleșca Leonid Anatolie, *****, am primit suma de bani 2650 euro de la cetățeanul Burdujel Ion *****, la data de 05.07.2022.”

-informațiile din baza de date a Agenției Servicii Publice, în privința lui Pleșca Leonid Anatolie, a.n. 27.112.1986, prin care se confirmă faptul că acesta nu dispune de dreptul de a conduce mijloace de transport pentru orice categorie, subcategorie și că acesta dispune, în

proprietate, de un autovehfculul de marca BMW model 750 LI, de culoare roșie, cu număr de înmatriculare SDR 277, cu capacitatea cilindrică de 4799 cm3.;

- Hotărârile Judecătoriei Orhei, sediul Rezina în cauzele civile nr. 2-820/2022 din 21.12.2022, pe una file; nr. 2-70/2023 din 13.05.2023, pe una file; nr. 2-194/2023 din 26.05.2023, pe una file; nr. 2-157/2023 din 31.05.2023, pe una file; nr. 2-366/2023 din 27.06.2023, pe una file; nr. 2-192/2023 din 05.07.2023, pe una file; nr. 2-383/2023 din 23.08.2023, pe una file; nr. 2-562/2023 din 15.09.2023, pe una file, prin care de la Pleșca Leonid Anatolie s-au încasat diverse sume bănești, în beneficiul persoanelor fizice și juridice, în calitate de datorii (Vol.I., f.d.39; 137-138; 140-147; 161-163).

8.2. Potrivit art. 162 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, în cazul în care procurorul dispune încetarea urmăririi penale sau în cazul soluţionării cauzei în fond, se hotărăşte chestiunea cu privire la corpurile delicte, iar în acest caz, documentele care constituie corpuri delicte rămân în dosar pe tot termenul de păstrare a lui sau, la solicitare, se remit persoanelor interesate.

Din conţinutul prevederilor art. 157 alin. (1) din Codul de procedură penală denotă că constituie mijloc material de probă documentele în orice formă *(scrisă, audio, video, electronică etc.)* care provin de la persoane oficiale fizice sau juridice dacă în ele sunt expuse ori adeverite circumstanțe care au importanță pentru cauză.

Subsecvent, art. 157 alin. (2) din Codul de procedură penală stipulează că documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la materialele dosarului și se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv. În cazul în care documentele în original sunt necesare pentru evidență, rapoarte sau în alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deținătorilor, dacă este posibil fără a afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar.

La fel, conform art. 164 din Codul de procedură penală, înregistrările audio sau video, fotografiile, mijloacele de control tehnic, electronic, magnetic, optic şi alţi purtători de informaţie tehnico-electronică, dobândite în condiţiile prezentului cod, constituie mijloace de probă dacă ele conţin date sau indici temeinici privind pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni şi dacă conţinutul lor contribuie la aflarea adevărului în cauza respectivă.

8.3. Elucidând cele expuse *supra*, se concluzionează că, la materialele cauzei penale, mijloacele materiale de probă, păstrarea cărora este permisă de norma de drept și necesară reieșind din circumstanțele de fapt și drept depistate în cadrul ședinței de judecată, prin urmare, acestea urmează să rămână la materialele cauzei penale pe toată perioada păstrării sale.

Cu privire la latura civilă.

9.1. Potrivit materialelor cauzei penale, a rechizitoriului întocmit şi în contextul dezbaterilor judiciare, apărătorul care acționează în interesele inculpatului nu s-a expus în privinţa acţiuni civile, iar procurorul şi partea vătămată au solicitat admiterea integrală a acestea.

9.2. Instanţa concretizează astfel că în faza urmăriri penale, partea vătămată Burdujel Ion a înaintat o cerere prin care solicită încasarea din contul inculpatului Pleșca Leonid a mijloacelor băneşti cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracţiune în cuantum de 59370.03 de lei, ce constituie echivalentul sumei de 2970 EURO, iar prin ordonanța ofițerului de urmărire penală din 09.03.2023, Burdujel Ion a fost recunoscut ca parte civilă (Vol.I, f.d.50, 51).

9.3. Conform art. 219 alin. (1) din Codul de procedură penală, acţiunea civilă în procesul penal se intentează prin *depunerea unei cereri*, adresate procurorului sau *instanței de judecată*, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale

nemijlocit prin fapta *(acţiunea sau inacţiunea)* interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârşirea acesteia.

Concomitent, potrivit art. 221 alin. (1) din acelaşi cod, *acţiunea civilă în procesul penal* se intentează în baza *cererii scrise a părţii civile* sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătoreşti.

În conformitate cu art. 220 alin. (1), (2) și (3) din Codul de procedură penală, acţiunea acivilă în procesul penal se soluţionează în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală. Normele procedurii civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal şi dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementari. Hotărârea privind acţiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil şi ale altor domenii de drept.

Potrivit prevederilor art.225 alin.(2) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinţei de acuzare sau de aplicare a măsurilor de constrângere cu caracter medical, instanţa soluţionează şi acţiunea civilă prin admiterea ei, totală sau parţială, ori prin respingere.

În conformitate cu art. 387 alin. (1) din Codul de procedură penală, odată cu soluţionarea cauzei penale, judecătorul este obligat să soluţioneze acţiunea civilă.

Cu privire la prejudiciul material, în conformitate cu art. 1998 alin. (1) din Codul civil, cel care acţionează faţă de altul în mod ilicit, cu vinovăţie este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, şi prejudiciul moral cauzat prin acţiune sau omisiune.

Din prevederile alineatului (1) al art. 2025 din Codul civil reţinem că, repararea prejudiciului se face în natură, prin restabilirea situației anterioare *(transmiterea unui bun de același gen și de aceeași calitate, repararea bunului deteriorat etc.)*, iar dacă aceasta nu este cu putință ori dacă persoana vătămată nu este interesată de repararea în natură, prin plata echivalentului bănesc *(despăgubire)*, stabilit prin acordul părților sau, în lipsa unui asemenea acord, prin hotărîre judecătorească.

În drept, instanţa mai argumentează că potrivit art. 2036 alin. (1) şi (2) din Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri, iar prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

Raționând prin prisma acestor texte de lege, instanța desprinde că condițiile exercitării acțiunii civile în cadrul procesului penal sunt: 1) infracţiunea să fi produs prejudiciul; 2) între infracţiunea săvârşită şi prejudiciul reclamat să existe un raport de cauzalitate; 3) prejudiciul trebuie să fie cert; 4) prejudicul să nu fi fost reparat; și 5) să existe manifestarea de voinţă a celui vătămat de a fi despăgubit.

Cât privește *prima condiție*, instanța consemnează în plan obiectiv că, infracțiunea lezează relațiile sociale și valorile apărate de legea penală și poate provoca un prejudiciu moral și/sau material, iar în raport cu a *doua condiţie* reparaţia prejudiciului în procesul penal poate fi înfăptuită doar atunci când între fapta ilicită şi prejudiciu există un raport de cauzalitate, direct sau indirect *(caracterul indirect al nexului cauzal neechivalând cu un prejudiciu indirect)*.

La fel se consideră întrunită a *treia condiție* în ambele cazuri, potrivit căreia este necesar ca prejudiciul să aibă o întindere determinată, or caracterul cert al prejudiciului înseamnă că acesta este un prejudiciu sigur, s-a produs în realitate și poate fi evaluat, ce impune ca acţiunea civilă să fie exercitată pentru repararea unui prejudiciu cuantificat.

Instanţa susţine că prin probele anexate, exemplificate prin actele anexate la acţiunea civilă şi prin faptul constatării vinovăţiei inculpatului Pleșca leonid în comiterea infracţiuni, s-a demonstrat întinderea reală a prejudiciului material rezultat din infracţiuni.

Cu referire la a *patra condiție*, denotă că până la soluționarea acțiunii civile, inculpatul nu a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiune și/sau partea civilă nu a confirmat acest lucru.

Cu referire la această condiţie, instanţa reţine că la fel este întrunită, or partea vătămată a infirmat orice formă de restituire la moment integrală a sumei prejudiciabile solicitate prin cererea înaintată, în privinţa căruia nici apărătorul nu a obiectat.

În sfârșit, cea de-a *cincea condiție* presupune că persoana fizică sau juridică care a înaintat acţiunea civilă în cadrul procesului penal fiind recunoscută în calitate de parte civilă şi are dreptul la repararea pecuniară a prejudiciului pe care l-a suferit, în virtutea principiului disponibilității și prin prisma art. 62 alin. (1) pct. 18) din Codul de procedură penală, poate să renunţe la acţiunea civilă în orice etapă a procesului penal, dacă legea permite.

9.4. Cu referire la prejudiciul material invocat, instanţa conchide că în cazul victime Burdujel Ion a existat un prejudiciu material cauzat prin infracţiune, cuantificat şi inclusiv echivalat în mijloace băneşti, stabilit cu certitudine în şedinţă de judecată, care la acest moment nu este restituit, dar este pretins de partea civilă, motiv pentru care va dispune admiterea integrală a acţiuni civile înaintate, cu încasarea din contul inculpatului în beneficiul părţii civile Burdujel Ion a mijloacelor băneşti în sumă de 59370, 03 lei, ce constituie echivalentul sumei de 2970 EURO, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracţiune.

Mai mult ca atât, în acest context, instanţa a stabilit cu certitudine faptul că părţi vătămate i-au fost cauzate daune materiale rezultate din deposedarea de mijloacele băneşti, care constituie un prejudiciu esenţial în accepţiunea acestuia și considerabil, dar totodată şi în urma stabilirii vinovăţiei inculpatului în săvârşirea infracţiuni incriminate la caz.

10. Astfel, în baza materialelor cauzei penale şi a probelor cercetate în ședința instanței de judecată, în conformitate cu prevederile articolelor 10, 70, 72 şi 90 din Codul penal, 162, 221-225, 329, 340, 384-389, 392-395 și 397 din Codul de procedură penală, 1998, 2025 şi 2036 din Codul civil, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaşte vinovat **Pleșca Leonid Anatolie** în comiterea infracţiuni prevăzute de articolul 190 alin. (1) din Codul penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 1 (unu) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu prevederile art. 90 din Codul penal, se suspendă condiționat executarea pedepsei numită lui Pleșca Leonid Anatolie pe un termen de probațiune de 1 (unu) ani, dacă în această perioadă de timp, condamnatul nu va săvârși o nouă infracţiune şi prin respectarea condiţiilor probaţiunii, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat.

Potrivit art. 90 alin. (6) din Codul penal, se obligă Pleșca Leonid Anatolie, ca în perioada de probaţiune:

- să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta;

- să anunţe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

- să repare daunele cauzate părții vătămate în termen de 3 luni din momentul rămînerii definitive a sentinței.

Termenul de executare pedepsei în privinţa lui Pleșca Leonid Anatolie se va calcula din momentul rămânerii definitive a prezentei sentinţe.

Controlul asupra executării de către Plești Leonid Anatolie a obligațiilor stabilite prin prezenta sentinţă în perioada de probațiune, se pune în seama organului de probațiune din raza teritorială a domiciliului acestuia.

Se încasează din contul lui Plești Leonid Anatolie în beneficiul părții vătămate Burdujel Ion Constantin prejudiciul material în sumă de 59370, 03 (cincizeci și nouă mii trei sute șaptezeci, 03) lei, echivalentul a sumei de 2970 (două mii nouă sute șaptezeci) EURO, conform cursului oficial a Băncii Naționale a Moldovei la data comiterii faptei.

Corpurilor delicte : - înscrisul de mînă, în original; informațiile din baza de date a Agenției Servicii Publice, în privința lui Plești Leonid Anatolie; Hotărârile Judecătoriei Orhei, sediul Rezina în cauzele civile nr. 2-820/2022 din 21.12.2022, nr. 2-70/2023 din 13.05.2023, nr. 2-194/2023 din 26.05.2023, nr. 2-157/2023 din 31.05.2023, nr. 2-366/2023 din 27.06.2023, nr. 2-192/2023 din 05.07.2023, nr. 2-383/2023 din 23.08.2023, nr. 2-562/2023 din 15.09.2023, anexate la materialele cauzei, după intrarea sentinţei în vigoare urmează a fi păstrate la materialele dosarului.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei *(sediul Rezina)*, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Sentința integrală este pronunțată în ședința publică la 22 ianuarie 2026.

Preşedintele şedinţei,
judecător **/semnătura/** **Eugeniu Russ**

Copia corespunde originalului,
Judecător **Eugeniu Russ**